

Libris .RO

Respect pentru
DIMITRI BONTINCK

Fiul meu, cu credință în dragostea care biruiește

SCĂPAT DIN GHEARELE ISIS

Povestea adevărată a unui tată
care și-a salvat fiul

Traducere: Silvia Palade

EDITURA
NICULESCU

PROLOG: <i>Pivnița</i>	9
Capitolul UNU	17
Capitolul DOI	23
Capitolul TREI	32
Capitolul PATRU	46
Capitolul CINCI	52
Capitolul ȘASE	60
Capitolul ȘAPTE	66
Capitolul OPT	76
Capitolul NOUĂ	83
Capitolul ZECE	96
Capitolul UNSPREZECE	108
Capitolul DOISPREZECE	115
Capitolul TREISPREZECE	133

Capitolul PAISPREZECE	148
Capitolul CINCISPREZECE	155
Capitolul ȘAISPREZECE	165
Capitolul ȘAPTESPREZECE	175
Capitolul OPTSPREZECE	185
Capitolul NOUĂSPREZECE	196
Capitolul DOUĂZECI.....	201
Capitolul DOUĂZECI ȘI UNU	207
Capitolul DOUĂZECI ȘI DOI.....	214
Capitolul DOUĂZECI ȘI TREI	220
Capitolul DOUĂZECI ȘI PATRU	231
Capitolul DOUĂZECI ȘI CINCI.....	242
Capitolul DOUĂZECI ȘI ȘASE	251
Capitolul DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	258
Capitolul DOUĂZECI ȘI OPT.....	275
EPILOG.....	282
MULȚUMIRI	286

CAPITOLUL UNU

CE ANUME M-A DETERMINAT SĂ PLEC ÎN SIRIA în 2013 ca să-mi salvez unicul fiu din ghearele ISIS? Genetica, geografia, o tânără marocancă și o criză prin care a trecut fiul meu după ce s-a despărțit de iubita lui. Dar să începem cu începutul.

M-am născut în Flandra, care este partea vorbitoare de olandeză din Belgia, și am fost crescut în spirit catolic. Familia mea era un amestec de liberali și creștini practicanți. Îmi amintesc cum mergeam în casa unchiului meu și luam din cutia de scrisori ziarul cu ștampile poștale străine. Citeam cu voce tare numele ziarului: *PRAVDA*, cu literele lui ciudate. (A-urile aveau întotdeauna două liniuțe la mijloc. Arătau așa de grozav!) Unchiul meu credea că Revoluția bate la ușă, iar noi vom trăi în curând într-o lume mai bună.

Citea *PRAVDA* și participa la festivitățile de 1 Mai. Celelalte rude ale mele mergeau la biserică, se rugau pentru sufletele rătăcite, trudeau din greu și lucrau ca voluntari atunci când puteau. Am moștenit de la ambele tabere ale familiei mele credința că, orice cale aș alege în viață, trebuie să ajut pentru a schimba lucrurile în mai bine. Această învățătură mi-a fost consolidată în școala catolică pe care am urmat-o mulți ani.

Am fost dintotdeauna un idealist. Am căutat mereu o cauză în care să cred. Îmi doream ca cineva să-mi arate adevărata

cale pentru a salva planeta sau măcar pe câțiva dintre locuitorii ei.

Eram nerăbdător să-mi încep viața. La șaptesprezece ani am renunțat la liceu și m-am înrolat ca voluntar în „forțele terestre”, adică ceea ce numeam noi Armata Belgiană. Am fost repartizat într-un batalion de infanterie. Pentru mine, a fi soldat însemna să-i ajut pe oameni. Mi se părea o idee simplă.

Mai exista încă un motiv pentru care m-am înrolat în armată: filmele de război americane. Le iubeam nespuse de mult și asta m-a determinat să-mi doresc să fiu soldat: *Platoon* („Plutonul”), *The Deer Hunter* („Vânătorul de cerbi”), *Apocalypse Now* („Apocalipsul acum”). Aceste filme erau atât de vii, încât ieșeam din sala de cinema plin de energie și de avânt. Cum ar fi să particip la un război adevărat? Cum m-aș comporta? Majoritatea tinerilor vor să fie eroi, să salveze pe cineva dintr-o situație disperată. Și eu simțeam asta în adâncul meu.

Nu m-am gândit niciodată la faptul că acele filme nu se sfârșeau niciodată prea bine. Aveam nouăsprezece ani. Nu-mi păsa mie de finaluri.

Când m-am înrolat în armata belgiană, se aflau în plină desfășurare războaiele din fosta Iugoslavia, iar eu am fost repartizat într-o unitate a Națiunilor Unite care avea ca scop menținerea păcii, ca parte a angajamentului Belgiei în cadrul Națiunilor Unite. Mi-am înlocuit casca verde cu una albastră, iar camarazii mei și cu mine am devenit „observatori” în zona de război. Eram entuziasmat la culme.

Am fost trimiși în Slovenia ca să menținem pacea între facțiunile care se aflau în conflict. Slovenia își declarase independența

față de Iugoslavia la 25 iunie 1991, după care a urmat un război scurt, dar violent, între armata iugoslavă și rebelii sloveni. S-a semnat un tratat de pace, însă ura și resentimentele nu au dispărut. Noi eram acolo ca să fim siguri că oamenii nu se mai omoară între ei din cauza acestor vechi dispute. Ca observatori, nu aveam voie să ne implicăm în nicio acțiune. Eram spectatori înarmați. Însă peste tot în jurul nostru domnea violența.

Odată, mergeam pe o stradă, într-un vehicul blindat mic și alb, pe care erau scrise mare, cu negru, inițialele UN. Cauciurile imense făceau un zgomot constant pe asfalt. Era o zi caldă și frumoasă, cu un cer albastru care se vedea prin deschizătura din tavan.

Am ajuns la un baraj rutier. Prin fereștrua de observație, aflată în partea din față a tancului, am văzut oameni înarmați apropiindu-se. Iar apoi, dintr-odată, țeava unei puști a fost vârată prin fereștrua.

Timpul s-a oprit în loc. M-am holbat la oțelul negru și mat al puștii. Țsta nu mai era un film. Francis Ford Coppola nu se afla în spatele meu cu o cameră de filmat, spunându-mi cum să joc. Kalașnikovul se afla la 25 de centimetri de fața mea, iar în magazia puștii erau gloanțe adevărate. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Sub imperiul adrenalinei, aș fi vrut să înșfac numaidecât pușca. Însă nu era momentul pentru gesturi de bravură. Căpitanul nostru le-a strigat că urmează să ia legătura cu comandamentul și, dacă ei apasă pe trăgaci, se va declanșa un incident internațional. Am sunat la cartierul nostru general. Am urmărit țeava puștii. Și am încercat să nu facem nicio mișcare bruscă.

După zece minute, kalașnikovul s-a retras, însă oamenii înarmați ne blocau în continuare drumul. Comandanții noștri au negociat cu comandanții lor; noi am așteptat în vehicul în

timp ce se lăsa seara. În cele din urmă, s-a ajuns la un soi de înțelegere, iar nouă ni s-a permis să mergem mai departe.

Primul contact cu agresiunea. A fost interesant, dar n-am să uit niciodată acea senzație rece, metalică, ce îmi spunea că ceva îngrozitor urma să se petreacă peste câteva secunde.

Două luni mai târziu ne aflam la postul nostru de observație de lângă un oraș de frontieră. Niște saci de nisip puși unul peste altul ne apărau de eventuale gloanțe, iar la un radiocasetofon urla muzică rock. Cineva pusese caseta cu albumul *Aftermath* al trupei Rolling Stones. Ne plictiseam de moarte. Ne cam epuizaserăm rezerva de glume; toate poveștile cu năzdrăvăniile din timpul școlii sau despre aventurile noastre amoroase le spusese răm deja de trei sau patru ori.

Dintr-odată s-au auzit împușcături la o sută de metri de locul unde ne aflam noi. Am urmărit traiectoria gloanțelor. Se îndreptau spre noi.

Nu știi din ce motiv, primul lucru pe care mi-l amintesc legat de acel moment este cântecul care se auzea în fundal. „Paint It Black”. *Dum-dum-dum-dum-dum-dum*, chitara sălbatică a lui Keith Richard se sincroniza perfect cu ritmul sinistru al tobelor lui Charlie Watts. Era ceva suprarealist, atât de potrivit cu momentul respectiv. Parcă intraserăm într-un film de război. Am început să râdem ca apucații și să țipăm unii la alții că ceea ce se întâmplă este ca în *Apocalypse Now* („Apocalipsul acum”). Exact ca acolo!

Nu aveam voie să ripostăm, fiindcă nu ne era pusă viața în pericol, cel puțin până când indivizii care trăgeau în direcția noastră nu ținteau mai bine. De fapt, nici nu ne dădeam prea bine seama de unde venea ploaia de gloanțe. Însă ne încânta la

culme simplul fapt că se trăgea în noi. Am simțit acel moment ca pe un botez. Bun venit în război!

Nu am împușcat pe nimeni. Nu am tras nici măcar un singur glonț. Dar am văzut oameni care trăgeau și oameni în care se trăgea, ceea ce mi-a injectat un pic de antigel în vene. Lucrul ăsta se va dovedi important mai târziu. Încă nu fusesem testat cu adevărat într-o zonă de război. Dar, ca să te duci în locuri ca Siria, trebuie să auzi gloanțele șuierând și să te obișnuiești cu ideea că vei vedea arme îndreptate împotriva ta.

Când am reușit să obțin o permisie, m-am hotărât să plec în vacanță în Africa de Vest. Mi-a plăcut dintotdeauna să călătoresc în locuri îndepărtate, ceea ce nu am avut șansa să fac pe când eram copil, alături de familie. Slovenia fusese o experiență interesantă, dar voiam să merg într-un loc deosebit de toate locurile pe care le vizitasem vreodată.

În Africa, totul mi s-a părut proaspăt și diferit. Sunetele, aromele, concepția despre viață. În sătucurile dintr-o țară ca Nigeria auzi cum maimuțele din junglă scutură crengile când se zbenguie prin copaci. Mirosul de praf din aer, femeile așezate pe vine pe marginea drumului, încercând să-și vândă mărfurile, acea imagine tipic africană pe care nu o întâlnești în niciun alt loc din lume. Am fost pur și simplu fermecat.

În cea de-a doua săptămână a vacanței mele, am cunoscut o nigeriană pe nume Helen, o fată cu un zâmbet minunat. Părea inocentă ca un copil, cu ochii ei mari căprui și cu un chip de fetiță. Mai târziu aveam să aflu că avea un caracter puternic, de luptătoare, dar, la început, am simțit nevoia să o protejez. Ni s-au intersectat privirile și am început să vorbim. Din vorbă în vorbă, am ajuns la alte lucruri și, la câteva luni de la prima noastră întâlnire, Helen era însărcinată.

Relațiile interrasiiale nu sunt ceva atât de obișnuit în Belgia. Când am adus-o acasă în Flandra, lumea de pe stradă se uita ciudat la mine. Însă mie îmi era complet străin rasismul. Nu-mi păsa deloc. O iubeam pe Helen și voiam să fiu cu ea și cu copilul nostru.

Helen și-a exprimat dorința să ne căsătorim în Nigeria, în satul ei natal. N-am stat prea mult pe gânduri. Tatăl lui Helen era o persoană importantă în Benin City, o localitate din sudul Nigeriei, fiind conducătorul unui trib însemnat. Familia ei își dorea o căsătorie tradițională. Am fost de acord – cine și-ar fi dorit o căsătorie plictisitoare în limba olandeză? Căsătoria mea părea să fie pecetluită în spiritul aventurii – nu doar povestea de dragoste, ci și povestea noilor senzații, a noilor locuri.

Am petrecut multe ore fericite în sat, stând de vorbă cu unchii și cu verii lui Helen. Voiam să știu totul: cum trăiseră strămoșii lor, dacă medicina lor tradițională – ierburile și rădăcinile folosite de vraci pentru tratarea bolnavilor – dădea cu adevărat rezultate sau era doar o chestiune de autosugestie. Mi-au povestit despre voodoo și am urmărit ritualurile lor, cum sacrificau capre și pui de găină, cum dansau și stropeau pământul cu sângele animalelor descriind cercuri largi. Mi-au dat cranii de animale umplute cu apă și mi-au zis să beau din ele.

La cununia noastră am fost îmbrăcat într-o cămașă lungă tradițională africană, iar Helen arăta splendid într-o rochie tradițională viu colorată. După nuntă, ne-am întors în Belgia, iar pe 29 ianuarie 1995 s-a născut Jejoen. Eu i-am spus simplu „Jay”. A fost un moment de adâncă armonie pentru mine. Eram încântat că am un fiu. Puteam să jucăm fotbal împreună, să facem schi nautic, să vorbim despre fete la vârsta potrivită.

Era băiatul visurilor mele.

CAPITOLUL DOI

DAT FIIND CĂ HELEN ERA CATOLICĂ, am hotărât să-l creștem pe Jay în spirit catolic, deși eu îmi pierdusem credința cu mulți ani în urmă. De fapt, el nici nu ar fi avut nevoie de educația strictă pe care a primit-o la Anvers, orașul în care locuiam. Jay era o minune de băiat. Nu ne-a creat niciodată niciun fel de probleme. Era un atlet înăscut și avea un zâmbet larg, fermecător. Când s-a născut surioara lui, Jay și-a luat foarte în serios rolul de frate iubitor.

Am atâtea amintiri din copilăria lui. Era obsedat de câteva melodii, pe care ne ruga să i le punem iar și iar, ori de câte ori mergeam cu mașina. Dintre toate, preferata lui era „Angelina”, cântată de Harry Belafonte. Pune-o, tati! striga el. Era cam încăpățânat din fire și nu se oprea din strigat până când se auzeau primele acorduri. *Angelina, Angelina, please bring down your concertina*. Mă uitam în oglinda retrovizoare și îl vedeam cum își mișcă buzele, urmărind versurile melodiei. Cât despre filme, preferatul lui era *Pinocchio* de la Walt Disney. De fiecare dată când ne uitam împreună, cuibăriți pe canapea, stătea cu minte și urmărea fascinat povestea marionetei. Iar apoi, de fiecare dată când se sfârșea, începea să plângă. Nu-mi spunea niciodată de ce, dar cred că îl iubea pe Pinocchio așa de mult, încât nu voia să se despartă de el.

Jay nu era un băiat obișnuit. La șase ani, avea o colecție de dinozauri și putea să-i numească pe fiecare în parte: velociraptor, T. rex, brontozaur. Toți băieții pe care i-am văzut jucându-se cu acești dinozauri îi puneau până la urmă să se bată între ei. Velociraptorul putea să-l bată pe Saurischia, dinozaurul cu șold de șopârlă? Cine era cel mai puternic dintre ei?

Nu și Jay. El voia ca toți dinozaurii lui, chiar și velociraptorii, să trăiască în pace și armonie. Când l-am găsit jucându-se cu dinozaurii, toți erau aliniați, gata să plece într-o aventură, sau se cățarau pe canapea, cei mai mari ajutându-i pe cei mai mici. Niciodată nu se băteau între ei. Jay era un copil bun la suflet.

Doar neastâmpărul lui ar fi putut constitui un indiciu cu privire la ceea ce urma să se întâmple. Jay era într-o continuă căutare. A făcut kickboxing și sărituri în apă; a obținut o diplomă internațională la windsurfing. Se pricepea la breakdance atât de bine încât, pe când era adolescent, a fost ales să apară într-un show de televiziune intitulat *Move Like Michael Jackson* („Mișcă-te ca Michael Jackson”). Din 6.000 de candidați, au fost aleși 95 pentru a intra în competiție, iar Jay a fost unul dintre ei. Nu a reușit să se califice în finală, dar a impresionat pe toată lumea, mai ales pe prezentatorul emisiunii.

Jay privea tot timpul spre viitor, întrebându-se ce avea să mai urmeze în viața lui. La drept vorbind, îmi amintea de mine. Eram apropiați, doi visători într-o lume complicată și captivantă. Obișnuiam să mergem împreună la Burger King, unul dintre locurile lui preferate, unde vorbeam despre viața și planurile lui.

Ne mai și certam câteodată, dar erau certuri minore. Eram un tată cu vederi liberale. Atunci când a vrut să fumeze, i-am

spus să încerce. Era mai bine să vorbim despre aceste lucruri decât să le facă în secret.

Jay a crescut ca un băiat belgian absolut obișnuit. Mai bea câte un pahărel din când în când; cânta la chitară, ca și mine. Ne băgam în priză chitarele și cântam împreună. „Vă rog să cântați mai încet!” striga la noi Helen, din cealaltă cameră, dar noi chicoteam și treceam la următoarea melodie. Mergea prin cluburi. Avea prieteni de toate neamurile și credințele.

Jay era curios, absorbea totul ca un burete. La paisprezece ani, l-am găsit citind cărți despre francmasoni, și apoi despre cavalerii templieri. Pur și simplu îl fascinau acești tineri care încercaseră să schimbe lumea. În orașul Bruges, nu tocmai departe de unde locuiam pe-atunci, se află o biserică din secolul al XII-lea numită Bazilica Sfântului Sânge, unde se păstrează o fiolă cu sângele lui Hristos, adusă în Belgia de un participant la cea de-a doua cruciadă. Fiola este scoasă din biserică o dată pe an, cu ocazia unei celebre procesiuni care are loc pe străzile orașului Bruges. Jay a crescut cu astfel de istorisiri, într-o țară în care credința și faptele eroice se împleteau adesea.

Eram mândru de viața pe care le-o ofeream lui Jay și surioarei sale. Pe când eram eu copil, familia mea nu și-a putut permite chitare și călătorii în Italia și America. Când ești tată, vrei ca fiul tău să aibă tot ce ți-a lipsit ție când erai mic. Iar Jay a avut toate astea.

Am vrut ca el să se simtă atașat și de rădăcinile lui africane, așa că soția mea l-a dus de multe ori în Nigeria. Și-a cunoscut rudele, a văzut locurile de unde provine familia lui, și-a vizitat verii. Credeam că facem ce trebuie, întărindu-i legătura cu trecutul. Știam că a fi metis în Belgia nu este același lucru cu a avea ochii albaștri și părul blond. Dar poate că noi am creat o

falie între cele două lumi ale sale, iar lui i-a fost greu să o depășească.

Am crezut că va deveni avocat sau politician, în vreme ce el spera să devină pilot. Ca și mine, își dorea să călătorească și să vadă locurile pe care alții le ocoleau. Bine, mi-am zis. Atunci când o să ies la pensie, i-am spus eu lui Jay, o să merg cu tine în Belize, la Vancouver și Rio de Janeiro. Țsta era visul nostru.

Poate că nu am înțeles ce înseamnă să fii un copil metis în Belgia. Eu nu am fost niciodată obligat să aleg între două culturi, să mă întreb cine sunt și unde mi-e locul. Până când Jay a împlinit cincisprezece ani, au existat destul de puține semne de derapaje în viața lui. Însă în acel an, Jay a picat la examene și a trebuit să schimbe școala. A părăsit colegiul iezuit pe care îl iubea și s-a înscris într-un program de educație remedială. Transferul a coincis și cu despărțirea de prietena lui, o belgiană blondă care provenea dintr-o familie creștină.

A fost o dublă lovitură. După despărțirea de prietena lui, Jay rămânea închis în camera lui ore întregi. Nu voia să discute cu nimeni despre cele întâmplate. Ca părinte, când ești confruntat cu astfel de despărțiri, crezi că e doar un fleac. Însă pentru un adolescent este un dezastru. Jay simțea că se află într-o prăpastie, iar pentru un puști de vârsta lui nu pare să mai existe cale de ieșire.

Jay și-a găsit o nouă prietenă, o marocană musulmană. Când s-au cunoscut, ea l-a întrebat: „De ce nu te convertești la islamism?”. Sunt sigur că fata era de bună-credință – îl plăcea pe Jay și îi dorea binele, iar pentru ea asta însemna iluminarea spirituală prin Islam. Însă această mică întrebare, aruncată în viața unui băiat debusolat, a căzut ca o grenadă.

Fiul meu s-a așezat în fața computerului și a tastat cuvintele „Ce înseamnă Islam?”. Nu știa absolut nimic despre această religie – nimic pozitiv, nimic negativ. El voia doar să fie prieten cu o fată. A găsit articolul despre Islam pe Wikipedia și a început să-l citească.

Treizeci de secunde. Suficiente cât să-ți schimbe viața.

Jay a moștenit înclinația mea spre aventură, setea mea de a afla răspunsuri la marile întrebări ale vieții. Se despărțise de o fată, iar acum încerca să dea un nou sens vieții lui. Ar fi putut fi altceva pe care să fi pus ochii – kickboxing profesionist, budismul zen, meditația, dar s-a întâmplat ca tânăra marocană să-i bage în cap un anumit cuvânt. Iar acest cuvânt a încolțit ca o sămânță.

În acel moment era doar o sămânță. Sunt milioane de oameni în lumea largă care descoperă Islamul și duc o viață fericită și liniștită. Fiul nostru nu era încă pierdut. El căuta liniște, pace interioară, un ideal căruia să i se dedice. Urma să găsească ceva cu totul diferit.

Nu știam prea multe despre Islam. Aveam o imagine ușor negativă din ceea ce citisem despre tulburările și violența din țările islamice. Mi se părea că oamenii din aceste țări nu pot trăi în pace. Care era explicația? Avea vreo legătură cu credința lor? Sincer, habar nu aveam. Nu era o preocupare majoră în viața mea să aflu despre schisma dintre grupările sunnite și cele šiite. Eu lucram la tribunalul de poliție, care face parte din sistemul juridic belgian, și încercam să-mi câștig existența pentru mine și familia mea.

După o vreme, căutările pe internet nu l-au mai mulțumit pe Jay, așa că a început să caute musulmani în carne și oase. S-a dus la o mică moschee numită De-Koepel din cartierul